

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **K. M.**, IČO: X,
se sídlem Kublov 277,
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Špotem,
se sídlem Wágnerovo náměstí 1541, Beroun,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. 002688/2017/KUSK,
sp. zn. 163816/2016/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), shora uvedené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu B. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 10. 2016, čj. MBE/68544/2016/ŽP-Blc (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání jiného správního deliktu na úseku ochrany zvířat proti týrání dle § 27a odst. 1 písm. o) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění zákona č. 359/2012 Sb. (dále jen „ZOZPT“), ve spojení s čl. 5 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2005 ze dne 22. prosince 2004 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činnostech a o změně směrnic 64/432/EHS a 93/119/ES a nařízení (ES) č. 1255/97 (dále jen „nařízení č. 1/2005“) upravujícím povinnosti přepravce v souvislosti s vedením knihy jízd. Žalobci byla uložena pokuta dle § 27a odst. 20 písm. a) ZOZPT ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zhodnotil, že si správní orgán I. stupně v souladu s § 24a odst. 5 ZOZPT vyžádal od Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „KVS“) vyjádření (potvrzené pro účely odvolacího řízení stanoviskem Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy), jehož závěry zohlednil. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že žalobce, jakkoli nařízení č. 1/2005 tuto povinnost výslovně nestanoví, byl povinen vyžádat si knihu jízd od organizátora přepravy již před zahájením přepravy jatečního skotu. Jako osoba s bohatými zkušenostmi v oboru přepravy zvířat si musel být vědom toho, že doba přepravy v konkrétním případě překročí 8 hodin, což je limit, od kterého přepravci vzniká z titulu čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 povinnost dodržovat povinnosti související s vedením knihy jízd. V návaznosti na tuto skutečnost žalovaný dále konstatoval, že se žalobce nemohl uvedených povinností zprostit jen z toho důvodu, že mu organizátorka přepravy, společnost K., s. r. o., vůči které bylo v této souvislosti taktéž zahájeno správní řízení, knihu jízd nepředložila. V takovém případě nebyl žalobce oprávněn přepravu zvířat zahájit, jelikož bez předchozího zajištění knihy jízd, jakožto úkonu logicky předcházejícího zahájení přepravy, nemohl povinnosti vážící se k vedení knihy jízd naplnit. Závěrem žalovaný posoudil výši uložené sankce s tím, že odpovídá charakteru spáchaného jiného správního deliktu, plní svou preventivně výchovnou funkci a není likvidační povahy.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce v podané žalobě namítl, že byl ve správním řízení potrestán v rozporu se zásadami legality a oprávněného očekávání. Jakožto dopravce postupoval při přepravě zvířat v souladu s čl. 11 preambule nařízení č. 1/2005 tak, aby nedošlo k poranění či jiné formě zbytečného utrpení přepravovaných zvířat, a současně tak, aby splnil veškeré povinnosti, jež mu z jeho postavení vyplývaly ze zákona, nařízení č. 1/2005 a dalších obecně závazných právních předpisů, např. z Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě, publikované vyhláškou ministra zahraničí č. 11/1975 Sb. (dále jen „Úmluva CMR“). V tomto směru žalobce namítl, že při přepravě neporušil čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 a navazující povinnosti uvedené v odst. 6 a 8 přílohy II nařízení č. 1/2005, neboť nebyl dopravcem uvedeným v oddíle 3 knihy jízd. Své povinnosti související s vedením knihy jízd nemohl splnit, protože kniha neexistovala a společnost K., s. r. o., organizátorka přepravy odpovědná za její sestavení, mu ji nepředložila. Žalobce sám neměl povinnost vyžádat si knihu jízd ještě před provedením přepravy, jelikož takový postup by byl v rozporu s čl. 11 odst. 2 Úmluvy CMR, dle kterého není dopravce povinen zkoumat úplnost objednatelům přepravy předaných podkladů. Byl-li postup organizátorky přepravy protiprávní, měl zjednat nápravu kontrolní orgán ještě před provedením přepravy dle čl. 14 nařízení č. 1/2005. Tím spíše, pokud byla jinak přeprava provedena v souladu s požadavky vymezenými v čl. 11 preambule nařízení č. 1/2005 a pověřený

zaměstnanec žalobce po celou dobu přepravy disponoval dokumenty, tzv. TRACES, v nichž byly v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) nařízení č. 1/2005 uvedeny všechny informace o přepravovaných zvířatech. Současně žalobce poukázal na to, že žalovaný vadně vyhodnotil skutkový stav vážící se k projednávané věci. Nešlo zde totiž o dvě původně izolovaně plánované přepravy, v důsledku jejichž sloučení doba přepravy přesáhla 8 hodin, ale o přepravu jedinou, v jejímž rámci byly od samého počátku plánovány dvě nakládky zvířat. Z hlediska formálního žalobce vytkl prvostupňovému rozhodnutí vadu výroku, kterou spatřoval ve skutkové větě výrokové části rozhodnutí, kde nebyl označen jako dopravce. Dle žalobce tak nebyl dostatečným způsobem vymezen jeho vztah k údajně nesplněným povinnostem. Závěrem žalobce shledal vadným též procesní postup správních orgánů, které byly povinny přerušit s ním vedené správní řízení do skončení správního řízení souběžně vedeného proti organizátorce přepravy, společnosti K., s. r. o., a závěry tohoto řízení zohlednit při posuzování viny žalobce.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k věci navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami, které již byly vypořádány v napadeném rozhodnutí, a proto žalovaný setrval na názoru, že žalobce spáchal jiný správní delikt spočívající v nesplnění povinnosti stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie na úseku ochrany zvířat proti týrání dle § 27a odst. 1 písm. o) ZOZPT. V tomto směru žalovaný odkázal na závěry závazného stanoviska KVS, dle nichž čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 ve spojení s odst. 6 a 8 jeho přílohy II ukládal žalobci (jakožto přepravci) pro případ uskutečnění dlouhotrvající cesty povinnost uchovávat kopii knihy jízd a odpovídající záznamový list či výtisk dle přílohy I nebo přílohy I.B, v závislosti na druhu použitého vozidla. Žalobce, aniž by příslušnou knihu jízd měl, provedl přepravu trvající déle než 8 hodin, započatou v 6:18 hod. v B. (Česká republika) a končící v 15:27 hod. v M. (Spolková republika Německo), tedy na území Společenství. Toto také sám žalobce ve správním řízení potvrdil, byť současně uvedl, že přeprava nebyla plánována jako dlouhotrvající. Žalobce jako držitel povolení k přepravě zvířat dle čl. 10, resp. čl. 11 nařízení č. 1/2005 ve spojení s čl. 6 odst. 1 téhož nařízení je povinen znát povinnosti přepravce a být srozuměn s následky jejich nedodržení. Odpovědnosti za spáchaný správní delikt se žalobce mohl zprostit pouze v případě, pokud by doložil řádně vyplněnou knihu jízd. Výši uložené pokuty označil žalovaný za přiměřenou.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a osobou k tomu oprávněnou. Žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
6. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud v mezích stanovených § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž byl podle věty první § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Vady nenamítané žalobcem, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud v napadeném rozhodnutí ani jemu předcházejícím procesním postupu správních orgánů neshledal.
7. Při jednání, které soud na žádost žalobce nařídil, setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce je dle údajů evidovaných v Registru ekonomických subjektů vedeném Českým statistickým úřadem fyzickou osobou podnikající dle živnostenského zákona mj. v oblasti silniční nákladní dopravy.
9. Podnět k zahájení správního řízení v projednávané věci učinila v souladu s § 22 odst. 1 písm. m) ZOZPT KVS přípisem ze dne 17. 8. 2016, čj. SVS/2016/096762-S (dále jen „odborné vyjádření KVS“). KVS v něm konstatovala, že žalobce, aniž by byl v souladu s čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 pro tento účel vybaven knihou jízd, na základě objednávky učiněné společností K., s. r. o., proti které bylo v této souvislosti KVS taktéž vedeno šetření, dne 15. 4. 2016 uskutečnil v čase mezi 6:18 hod., resp. 9:49 hod. až 15:27 hod. z hospodářství B., resp. z hospodářství V. (reg. č. X a reg. č. X) přepravu živých zvířat (skotu) s cílovou stanicí v M. (na jatky provozované společností A. F. G.). S ohledem na dobu trvání přepravy, která přesáhla 8 hodin, se jednalo o přepravu dlouhotrvající, byť dle předložených dokumentů se mělo původně jednat o dvě samostatné přepravy s kratší dobou trvání. Uvedené jednání žalobce KVS právně kvalifikovala jako správní delikt dle § 27a odst. 1 písm. o) ZOZPT spočívající v nesplnění povinností uložených přímo aplikovaným předpisem Evropské unie, konkrétně povinností osoby v postavení přepravce dle čl. 2 písm. x) nařízení č. 1/2005, souvisejících s dodržováním ustanovení čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 a odst. 6 a 8 přílohy II nařízení č. 1/2005 o vedení knihy jízd. Žalobce skutkové závěry KVS nespороval a tyto dodatečně doložil výpisem ze satelitního monitorovacího systému EUROSCAN. Ohledně povinnosti vést knihu jízd namítl, že bylo od samého počátku plánováno přepravu uskutečnit formou jediné cesty s tím, že jemu samému nebylo známo, proč nebyla provedená přeprava od samého počátku deklarována jako přeprava dlouhotrvající. Nebyl totiž organizátorem přepravy odpovědným za její plánování a ani za úřední komunikaci s veterinárními lékaři, tedy za naplňování požadavků stanovených v příloze II odst. 3 písm. e) nařízení č. 1/2005, ale toliko smluvním přepravcem, který dle čl. 11 odst. 2 Úmluvy CMR nebyl povinen přezkoumávat úplnost organizátorem přepravy předložených dokladů a takto zdržovat vypravení zásilky. Je tomu tak tím spíše, že se jednalo o přepravu jatečního skotu, nadto realizovanou v pátek, v důsledku čehož musela být organizace přepravy, provedená schváleným vozidlem a za současného dodržení norem vztahujících se k péči o přepravovaná zvířata, přizpůsobena době výkonu porážkového provozu v místě určení. Tyto závěry žalobce dvakrát zopakoval v námitkách proti protokolu o kontrole ze dne 29. 6. 2016, čj. SVS/2016/079017-S, avšak KVS na základě podaných námitek shledala v naposled specifikovaném protokolu toliko formální pochybení, protokol doplnila dodatkem a závěr o právní kvalifikaci jednání žalobce nezměnila. Dle jejího právního názoru byl žalobce jako osoba odpovědná za řádné provedení přepravy povinen plnit své povinnosti již při plánování přepravy, a tudíž si ještě před jejím provedením vyžádat mj. i knihu jízd.
10. Správní orgán I. stupně jako první úkon ve správním řízení vydal příkaz ze dne 25. 8. 2016, čj. MBE/57728/ŽP-Blc, jímž shledal žalobce odpovědným za jiný správní delikt podle § 27a odst. 1 písm. o) ZOZPT a uložil mu pokutu ve výši 4 000 Kč. Žalobce napadl příkaz odporem, který doplnil vyjádřením ze dne 21. 9. 2016. V něm shrnul své námitky odpovídající těm, které již vznesl v souvislosti s kontrolou prováděnou KVS. Následně si správní orgán I. stupně od KVS vyžádal interní dokument ze dne 11. 7. 2012, čj. SVS/6968/2012-ÚVS, nazvaný „Obchodování s jatečným skotem“, obsahující interní pokyn Antibyrokratické komise Ministerstva zemědělství, jehož prostřednictvím byly pro účely činnosti KVS konkretizovány postupy na úseku monitoringu přepravy jatečního

skotu tak, aby bylo umožněno provedením jedné přepravy realizovat převoz jatečního skotu z více hospodářství najednou (po vyžádání osvědčení tzv. TRACES v jednom každém hospodářství), a to i v případech, kdy doba přepravy přesáhne 8 hodin.

11. S ohledem na uvedená zjištění byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím shledán odpovědným za správní delikt podle § 27a odst. 1 písm. o) ZOZPT, za který mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Spáchání správního deliktu správní orgán I. stupně odůvodnil s odkazem na posouzení uvedené v odborném vyjádření KVS. Nad rámec toho správní orgán I. stupně ohledně žalobcových poukazů na dodržení všech povinností vyplývajících z Úmluvy CMR uvedl, že Úmluva CMR dopadá na právní vztahy ze smlouvy o mezinárodní přepravě a nemůže jej zbavit odpovědnosti za spáchaný jiný správní delikt. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce brojil odvoláním ze dne 24. 10. 2016, v jehož rámci vymezil odvolací námitky odpovídající svým obsahem námitkám uváděným již v souvislosti s vydáním odborného vyjádření KVS i žalobním námitkám. Žalovaný si s odkazem na § 22 odst. 2 písm. b) ZOZPT vyžádal potvrzení odborného vyjádření KVS, jež bylo provedeno podáním Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy (dále jen „ÚVS“) ze dne 19. 12. 2016, čj. SVS/2016/154112-G. Žalovaný v návaznosti na to neshledal odvolací námitky žalobce důvodné a odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl.

Skutková zjištění vycházející ze žalobcem předložených listin

12. Žalobce přiložil k žalobě listiny, jimiž provedl soud při jednání důkaz. Důkaz neprovedl pouze listinami, které jsou součástí správního spisu, jenž měl soud k dispozici a z něhož při posuzování žaloby vycházel. Dále neprovedl důkaz dokladem o zaplacení pokuty uložené napadeným rozhodnutím, neboť skutečnost, zda byla pokuta zaplacená, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela nerozhodná.
13. Z dokumentů označených jako „Podklady pro vystavení Veterinárního osvědčení Traces“ má soud za prokázané, že žádosti o vydání veterinárního osvědčení k přepravě jatečních býků z hospodářství v B. a V. byly podány jako dva samostatné dokumenty, a to různým krajským veterinárním správám, v nichž bylo shodně uvedeno, že přeprava bude provedena 15. 4. 2016 s tím, že přeprava jatečních býků z B. bude trvat cca 7 hodin a přeprava jatečních býků z V. potrvá cca 6 hodin. V obou žádostech byl jako dopravce uveden žalobce, jako řidič p. P. (s uvedením totožného telefonního čísla). Totožně zde byl určen i čas dodání přepravovaných jatečních býků (14:00 hod.) a místo určení – jatky provozované společností A. F. G. v M. ve Spolkové republice Německo. V obou případech je jako vývozce (odesílatel) označena společnost K., s. r. o.
14. V předloženém osvědčení pro vnitřní obchod jsou obsaženy údaje týkající se přepravy skotu z B., a to mj. údaj o majiteli a původu skotu, místě odeslání, datu a času odjezdu, plánovaném místě určení a očekávané délce trvání cesty. Z mapy zachycující trasu cesty z B. přes V. do M. vyplývá, že délka cesty je 443 km a lze ji ujet osobním vozidlem za 6 hod. a 4 min.
15. KVS vyzvala žalobce přípisem ze dne 8. 6. 2016 k předložení kopie knihy jízd, případně záznamů z navigačního systému. Přípisem ze dne 21. 6. 2016 žalobce sdělil KVS, že knihu jízd pro tuto přepravu neobdržel, proto ji nearchivuje a nemůže ji doložit. Přepravu zajišťoval pro společnost K., s. r. o., pouze jako dopravce, nikoliv jako organizátor. Žalobce odkázal na Úmluvu CMR, podle níž není povinen zkoumat úplnost a dostatečnost předaných dokladů. Nakládka skotu byla zahájena v B. v 5:28 hod. a vykládka byla

ukončena v M. v 16:06 hod. Skot byl vyložen v dobrém stavu, žádné zvíře nebylo zraněno ani mu nebylo přepravou způsobeno utrpení. Žalobce předložil výpis z EUROSCANu.

16. Z protokolu o kontrole vyplývá, že KVS dne 29. 6. 2016 provedla administrativní kontrolu na základě podnětu k prošetření možného porušení nařízení č. 1/2005. Po zhodnocení žalobcem předložených podkladů dospěla KVS k závěru, že žalobce porušil čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005, neboť jakožto přepravce nedodržel ustanovení tohoto nařízení o knize jízd, čímž se dopustil správního deliktu dle § 27a odst. 1 písm. o) ZOZPT. Proti protokolu podal žalobce dne 12. 7. 2016 námitky, v nichž se ohradil proti tomu, že v něm není specifikována povinnost, kterou porušil. Dále poukázal na to, že čl. 5 nařízení č. 1/2005 ukládá povinnosti organizátorům přepravy, jímž však žalobce nebyl, nebyl schopen ovlivnit postupy při plánování. KVS námitkám vyhověla a vyhotovila dodatek k protokolu o kontrole ze dne 18. 7. 2016, v němž uvedla, že nebyl dodržen čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 a odst. 6 a 8 přílohy II tohoto nařízení, neboť žalobce při dlouhotrvající přepravě skotu nedodržel ustanovení o knize jízdy nevyplnil a nepodepsal oddíl 4 knihy jízd, neuchoval kopii knihy jízd a neposkytl ji příslušnému orgánu, který udělil povolení přepravce. Žalobce opětovně podal námitky dne 25. 7. 2016, v nichž zopakoval, že pouze prováděl přepravu, neplánoval ji. Těmto námitkám KVS nevyhověla, o čemž vyrozuměla žalobce přípisem ze dne 28. 7. 2016, ve znění opravy ze dne 1. 8. 2016. Nato se žalobce přípisem ze dne 9. 8. 2016 dotázal KVS, jaký předpis ukládá přepravci povinnost vyžádat si před cestou knihu jízd a zda kontrolní orgán v místě odeslání vznesl požadavek na organizátora dle čl. 14 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1/2005. KVS žalobci sdělila, že věc postoupila ke správnímu řízení obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.
17. Z příkazu vydaného Úřadem městské části Prahy 4 dne 17. 10. 2016, čj. SZ P4/115326/2016, má soud za prokázané (aniž by bylo prokázáno, zda příkaz nabyl právní moci), že společnost K., s. r. o., byla jakožto organizátorka přepravy domácího skotu uskutečněné dne 15. 4. 2016 shledána odpovědnou za správní delikt podle § 27a odst. 1 písm. o) ZOZPT, neboť v rozporu s čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 ve spojení s odst. 3 písm. a), b), d) a e) přílohy II nařízení č. 1/2005 nesplnila povinnosti organizátora přepravy zvířat související s vedením knihy jízd, mj. též povinnost zajistit, aby kniha jízd doprovázela zásilku během celé cesty až do místa určení.

Posouzení žalobních bodů

18. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

Podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce.

19. Při právním posouzení prvního žalobcem vymezeného žalobního bodu vycházel soud z právní úpravy přerušení správního řízení obsažené ve správním řádu, jenž se dle § 1 odst. 2 správního řádu použije i v řízení o jiném správním deliktu dle zákona na ochranu zvířat proti týrání, který samostatnou úpravu institutu přerušení správního řízení neobsahuje. Ze správního řádu vyplývá, že by o přerušení řízení v projednávané věci bylo

možné uvažovat, pokud by v řízení vedeném proti společnosti K., s. r. o., byla řešena otázka, na jejímž posouzení by záviselo rozhodnutí ve věci správního deliktu žalobce (tzv. předběžná otázka). Soud nicméně neshledal, že by posouzení odpovědnosti organizátorky přepravy, společnosti K., s. r. o., za správní delikt bylo předběžnou otázkou ve vztahu k posouzení odpovědnosti žalobce jakožto dopravce. Odpovědnost každého z těchto subjektů je posuzována odděleně na základě individuálních okolností (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2008, čj. 1 As 51/2008 – 72). Předpokladem odpovědnosti žalobce za správní delikt není, aby za správní delikt odpovídala, či naopak neodpovídala organizátorka přepravy. Pokud by byla organizátorka přepravy shledána odpovědnou za správní delikt v důsledku porušení odst. 3 přílohy II nařízení č. 1/2005, neznamená to, že by byla vyloučena odpovědnost žalobce jakožto dopravce za správní delikt spočívající v porušení odst. 6 a 8 přílohy II nařízení č. 1/2005. Obranu žalobce, že nemohl porušit povinnosti upravené ve výše uvedených ustanoveních, neboť organizátorka přepravy nesplnila svoji povinnost vyhotovit knihu jízd a předat mu ji, bylo možné posoudit, aniž by bylo třeba vyčkávat rozhodnutí ve věci řízení o správním deliktu organizátorky přepravy (jde toliko o skutkové zjištění, zda byla kniha jízd zpracována, a posouzení jeho právní relevance ve vztahu k odpovědnosti žalobce za správní delikt, nikoliv o posouzení otázky, zda organizátorka odpovídá za správní delikt spočívající v porušení povinnosti zajistit, aby doprava skotu byla provázena knihou jízd). Pokud by naopak organizátorka nebyla shledána odpovědnou za správní delikt (z jakéhokoliv důvodu), neznamená to, že by žalobce neodpovídal za jím spáchaný správní delikt. Soud tedy neshledal důvod pro přerušení řízení, žalobní bod není důvodný.

20. Podle čl. 2 písm. m) nařízení č. 1/2005 se pro účely tohoto nařízení rozumí dlouhotrvající cestou cesta trvající více než osm hodin počínaje okamžikem pohybu prvního zvířete zásilkou.
21. Dalším žalobním bodem žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány nesprávně vyhodnotily skutkový stav, jestliže dospěly k závěru, že k překročení 8 hodinového limitu trvání přepravy došlo v důsledku dodatečného a neohlášeného spojení dvou přeprav, jež měly být provedeny individuálně. Ve skutečnosti bylo od samého počátku plánováno provést přepravu vcelku, avšak se dvěma nakládkami. Dle názoru žalobce byly sice žádosti o vydání příslušných veterinárních osvědčení (tzv. TRACES) podány individuálně ve vztahu ke každému místu nakládky, avšak tento postup nebyl vyvolán záměrem provést dvě individuální přepravy, ale z důvodu zavedeného úředního postupu KVS vyplývajícího z interního pokynu Antibyrokratické komise Ministerstva zemědělství ze dne 11. 7. 2012, čj. SVS/6968/2012-ÚVS. Tento závěr žalobce doložil jednak textem uvedeného interního pokynu, jenž je součástí správního spisu, jednak oběma žádostmi o vystavení osvědčení tzv. TRACES, jimiž soud provedl důkaz.
22. Z textů předložených žádostí o vydání osvědčení tzv. TRACES vyplývá, že byly v obou žádostech uvedeny údaje, které prokazují záměr provést obě přepravy najednou. Fakticky by bylo nemožné, aby tentýž řidič v tomtéž časovém úseku realizoval stejnými dopravními prostředky dvě na sobě nezávislé přepravy. Záměr provést jedinou přepravu ovšem vyplývá až z porovnání obou žádostí, což bylo možné učinit v rámci následné kontroly provedené KVS, nikoliv bezprostředně po podání těchto žádostí, neboť každá ze žádostí byla podána jiné krajské veterinární správě místně příslušné dle místa nakládky. Postup spočívající v provedení jediné přepravy s dvěma nakládkami lze považovat za souladný se shora uvedeným interním pokynem Antibyrokratické komise Ministerstva zemědělství,

ačkoli byla doba jejího trvání od samého počátku plánována na samotné hranici 8 hodinového limitu dlouhotrvající cesty zakotveného v čl. 2 písm. m) nařízení č. 1/2005. Pro případ dlouhotrvající cesty doporučuje tento interní pokyn pověřit přípravou přepravy organizátora, což se v daném případě stalo. Žalobci je možné dát za pravdu, že překročení časového limitu 8 hodin nelze přičítat spojení přeprav. Současně je třeba konstatovat, že uvedený závěr není ve vztahu k provedené právní kvalifikaci podstatný. Nejsou totiž relevantní důvody, proč doba přepravy překročila hranici 8 hodin, nýbrž zda před započítáním přepravy bylo možné předpokládat, že se tak stane. Žalobce v daném případě předložil trasu cesty vyznačenou na mapě, podle níž doba jízdy osobním vozidlem (!) přesáhne 6 hodin. Lze předpokládat, že doba jízdy nákladním vozidlem je o něco delší, zejména vezmou-li se v úvahu též pravidelné, a tedy očekávatelné, páteční dopravní komplikace na silnicích. Podle čl. 1 písm. w) nařízení č. 1/2005 jsou součástí přepravy kromě vlastní jízdy též související činnosti, včetně nakládky, vykládky, překládky a odpočinku, dokud není dokončena vykládka zvířat v místě určení. Délka cesty se odvíjí od okamžiku pohybu prvního zvířete, jak plyne z čl. 1 písm. m) téhož nařízení. Kromě vlastního cestovního času překračujícího 6 hodin je tak třeba do celkové doby trvání přepravy započítat dobu nakládky skotu v B., dobu nakládky skotu ve V. a dobu vykládky v M.. Na každou z nakládek se přitom v podkladech pro vystavení veterinárního osvědčení TRACES počítá jedna hodina. Žalobci jakožto profesionálové v oboru přepravy zvířat, jenž je držitelem povolení pro provádění dlouhotrvajících cest dle čl. 11 nařízení č. 1/2005, tak muselo být ještě před započítáním cesty zřejmé, že potrvá déle než 8 hodin, a tedy naplní definici dlouhotrvající cesty dle čl. 1 písm. m) nařízení č. 1/2005. Tato skutečnost, jejímž důsledkem je vznik povinnosti dle čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005, byla v řízení spolehlivě prokázána. Žalobní bod není důvodný.

23. Podle § 27a odst. 1 písm. a) ZOZPT právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropské unie na úseku ochrany zvířat proti týrání.

Podle § 28 odst. 1 ve spojení s odst. 5 ZOZPT podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 24a odst. 5 ZOZPT obecní úřad obce s rozšířenou působností si vyžádá v řízení o přestupku odborné vyjádření krajské veterinární správy, které je pro toto řízení závazné. Je-li řízení zahájeno z podnětu krajské veterinární správy a součástí podnětu je i odborné vyjádření, další odborné vyjádření se nevyžaduje.

Podle čl. 2 písm. x) nařízení č. 1/2005 se pro účely tohoto nařízení rozumí přepravcem fyzická nebo právnická osoba, která přepravuje zvířata na svůj vlastní účet nebo na účet třetí osoby.

Podle čl. 2 písm. q) bodu iii. nařízení č. 1/2005 se pro účely tohoto nařízení rozumí organizátorem osoba, která podepsala oddíl 1 knihy jízd podle přílohy II.

Podle čl. 3 písm. a) nařízení č. 1/2005 nikdo nesmí provádět ani nařídit přepravu zvířat způsobem, který jim může přivodit zranění nebo zbytečné utrpení. Kromě toho musí být předem učiněna všechna nezbytná opatření, aby se minimalizovala délka trvání cesty a uspokojily potřeby zvířat během cesty.

Podle čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 u dlouhotrvajících cest domácího skotu mezi členskými státy musí přepravci a organizátoři dodržovat ustanovení o knize jízd podle přílohy II.

Podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1/2005 u dlouhotrvajících cest domácího skotu mezi členskými státy příslušný orgán místa odeslání

(a) provede patřičné kontroly, aby ověřil, zda (i) přepravci uvedení v knize jízd mají odpovídající platná povolení přepravce, platná osvědčení o schválení dopravních prostředků pro dlouhotrvající cesty a platná osvědčení o způsobilosti pro řidiče a průvodce; (ii) kniha jízd, kterou organizátor předložil, je realistická a lze z ní odvodit dodržování tohoto nařízení;

(b) není-li výsledek kontrol podle písmena a) uspokojivý, požádají organizátora, aby provedl změny u plánované dlouhotrvající cesty tak, aby byla v souladu s tímto nařízením;

(c) je-li výsledek kontrol podle písmena a) uspokojivý, opatří knihu jízd razítkem.

Podle odst. 1 přílohy II nařízení č. 1/2005 osoba, která plánuje cestu, připraví, opatří razítkem a parafruje všechny strany v knize jízd podle této přílohy.

Podle odst. 3 písm. e) přílohy II nařízení č. 1/2005 organizátor musí zajistit, aby kniha jízd doprovázela zásilku zvířat během celé cesty až do místa určení, nebo v případě vývozu do třetí země nejméně do výstupního místa.

Podle odst. 6 přílohy II nařízení č. 1/2005 pokud přeprava končí na území Společenství, přepravce vyplní a podepíše oddíl 4 knihy jízd.

Podle odst. 8 přílohy II nařízení č. 1/2005 přepravce uvedený v oddílu 3 knihy jízd uchovává (a) kopii vyplněné knihy jízd, (b) odpovídající záznamový list nebo výtisk podle přílohy I nebo přílohy I B nařízení (EHS) č. 3821/85, pokud se toto nařízení vztahuje na dané vozidlo. Doklady uvedené v písmenech a) a b) jsou poskytnuty příslušnému orgánu, který udělil povolení přepravce, a na žádost příslušnému orgánu místa odeslání do jednoho měsíce po jejich vyplnění a přepravce je uchovává po dobu nejméně tří let ode dne kontroly. Doklad uvedený v písmenu a) se zašle příslušnému orgánu místa odeslání do jednoho měsíce po ukončení cesty, pokud nejsou použity systémy uvedené v čl. 6 odst. 9. Zjednodušená verze knihy jízd a návod pro vedení záznamů uvedených v čl. 6 odst. 9 budou stanoveny postupem podle čl. 31 odst. 2, až budou vozidla vybavena systémy uvedenými v čl. 6 odst. 9.

24. Soud předně poukazuje na to, že správní orgány byly při posouzení otázky, zda žalobce porušil předpisy na ochranu zvířat proti týrání, tedy např. nařízení č. 1/2005, vázány odborným vyjádřením KVS, resp. potvrzujícím vyjádřením ÚVS ze dne 19. 12. 2016, čj. SVS/2016/154112-G, opatřeném pro účely řízení odvolacího. Tato odborná vyjádření vydaná dle § 24a odst. 5 ZOZPT mají charakter závazného stanoviska, neboť naplňují jeho definiční znaky vymezené v § 149 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2010, čj. 7 As 46/2010 – 54). Z hlediska požadavků kladených na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nelze žalovanému vytýkat, že pouze odkázal na obsah potvrzujícího vyjádření ÚVS, neboť to bylo pro posouzení odvolacích námitek žalobce určující a žalovaný nebyl oprávněn sám tyto námítky věcně vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2017, čj. 2 As 230/2016 – 65, body 35 a 40). Odborné vyjádření KVS ve spojení s potvrzujícím vyjádřením ÚVS lze podrobit soudnímu přezkumu jako tzv. podkladový úkon na základě § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Jelikož žalobní bod částečně míří proti posouzení otázky, zda žalobce porušil povinnosti stanovené nařízením

č. 1/2005, podrobil soud v rozsahu tohoto žalobního bodu soudnímu přezkumu též odborné vyjádření KVS (ve spojení s potvrzujícím vyjádřením ÚVS), přestože to žalobce výslovně nenavrhl. Určující v tomto ohledu je obsah žalobního bodu, nikoliv existence výslovného návrhu na přezkoumání podkladového úkonu.

25. Dále je třeba zmínit, že po vydání napadeného rozhodnutí vstoupil v účinnost zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který představuje novou úpravu obecné části správněprávní deliktní odpovědnosti, a dále zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, jímž byla novelizována zvláštní ustanovení zákona na ochranu zvířat proti týrání upravující odpovědnost za přestupky. Soud z moci úřední zvažoval, zda tato nová právní úprava účinná od 1. 7. 2017 není pro žalobce příznivější, a není tak třeba posuzovat žalobu podle ní (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 – 46). V této souvislosti je třeba zmínit, že povinnosti uložené dopravcům jsou obsaženy v nařízení č. 1/2005, které pochopitelně nebylo novelizací českého přestupkového práva nijak dotčeno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na jednotlivá ustanovení tohoto nařízení, která žalobce porušil. Přes provedení změn právní úpravy odpovědnosti za správní delikty je jednání, kterého se žalobce dopustil, protiprávní a zakládá odpovědnost za přestupek. Výše sankce se nesnížila, zůstává zachována i možnost upustit od uložení správního trestu (dříve upravená v § 28 odst. 1 ve spojení s odst. 5 ZOZPT, nyní obsažená v § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), a to v zásadě za obdobných podmínek, které jsou jen obecněji formulovány, aby tato norma byla použitelná univerzálně v celé oblasti správního trestání. Jinak jsou upravena pouze kritéria, k nimž je třeba při ukládání sankce přihlídnout (§ 28 odst. 2 ZOZPT vs. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, čj. 4 As 191/2017 – 35, dovodil, že nová právní úprava není příznivější pouze z toho důvodu, že podrobněji upravuje kritéria pro uložení pokuty. Soud tedy dospěl k závěru, že aktuálně účinné právní normy nepředstavují příznivější úpravu odpovědnosti za správní delikt, kterého se dopustil žalobce, a proto věc podle nich neposuzoval; vycházel ze stejné právní úpravy jako žalovaný (tedy právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu).
26. Žalobce předně zpochybňuje, že by mu jakožto dopravci ukládalo nařízení č. 1/2005 vyžádat si od organizátora přepravy před provedením dlouhotrvající cesty knihu jízd. K tomu soud uvádí, že nařízení č. 1/2005 takto výslovně formulovanou povinnost dopravci nestanoví. I ve vztahu k právním předpisům unijního práva platí, že při výkladu jejich ustanovení je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i kontext, do něhož spadá, při zohlednění systematiky a cílů sledovaných právní úpravou, jejíž je součástí (viz rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 10. 2017 ve věci C-383/16 *Vion Livestock BV*). Článek 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 ukládá povinnost postupovat dle přílohy II tohoto nařízení organizátorovi i dopravci, které oba lze považovat za osoby plánující přepravu zvířat (viz nadpis čl. 5 *Povinnosti při plánování přepravy zvířat*). Nelze přisvědčit žalobci, že osobou plánující přepravu je toliko organizátor, neboť součinnost dopravce, jenž osobně odpovídá za řádný průběh přepravy a dodržení všech povinností týkajících se průběhu přepravy (např. povinných přestávek), je pro správné naplánování přepravy klíčová. Ostatně je to právě dopravce, který v souladu s čl. 11 nařízení č. 1/2005 je vybaven odbornými znalostmi potřebnými pro zdárnou přípravu přepravy a posléze i její průběh. Povinnost vytvořit knihu jízd ukládá nařízení č. 1/2005 osobě, která plánuje cestu, jak plyne z odst. 1 přílohy II tohoto nařízení (povinnost není uložena specificky

organizátorovi, ale obecně osobě, která cestu plánuje, takže ji může splnit i dopravce). Z odst. 3 písm. e) přílohy II nařízení č. 1/2005 bez jakýchkoliv pochybností plyne, že kniha jízd musí doprovázet zásilku zvířat během celé cesty až do místa určení (v případě intrakomunitární přepravy). Dopravce je povinen vyplnit oddíl 4 knihy jízd označený jako prohlášení dopravce, který podle údajů obsažených ve vzorové knize jízd, jež je součástí dodatku přílohy II nařízení, vyplní řidič během cesty. Soudní dvůr Evropské unie k tomu v rozhodnutí ve věci *Vion Livestock BV* uvedl: „*Přitom ‚prohlášení dopravce‘, které tvoří oddíl 4 knihy jízd, musí být vyplněno řidičem a podepsáno jím a dopravcem. Toto prohlášení musí uvádět ke skutečné trase (místu odpočinku, překládce nebo výstupnímu místu) příslušná místa a adresy, data a časy příjezdu a odjezdu, délku zastávek a jejich důvody, důvody pro rozdíly mezi skutečným a plánovaným itinerářem a jakékoliv další poznámky a počet a příčinu poranění nebo úhynu zvířat během přepravy.*“ Je tedy zřejmé, že jakkoliv je povinností organizátora zajistit, aby měl pracovník dopravce knihu jízd po celou dobu trvání přepravy u sebe (tedy aby kniha jízd doprovázela zásilku zvířat), stanoví nařízení č. 1/2005 povinnosti též samotnému dopravci, a to ve vztahu k vedení knihy jízd (odst. 6), nikoliv pouze ve vztahu k jejímu uchovávání a předání oprávněným orgánům (odst. 8). Ustanovení odst. 3 písm. e) přílohy II nařízení č. 1/2005 nelze vykládat tak, že jelikož je povinnost zajistit, aby kniha jízd doprovázela zásilku zvířat, uložena organizátorovi, je tím vyloučena povinnost dopravce mít po celou dobu přepravy knihu jízd ve vozidle. Má-li organizátor přepravy, jenž sám přepravu fyzicky neuskutečňuje, povinnost zajistit, aby dopravce splnil povinnost mít ve vozidle knihu jízd, je tím *implicite* ukládána povinnost dopravci, aby měl po celou dobu přepravy u sebe ve vozidle knihu jízd. Smyslem citovaného ustanovení není přenést odpovědnost dopravce na organizátora, nýbrž odpovědnost za splnění téže povinnosti rozšířit i na organizátora. Lze proto uzavřít, že povinností dopravce je mít u sebe po celou dobu provádění přepravy knihu jízd, tedy jinými slovy vyžádat si ji před zahájením přepravy od organizátora. Dlouhotrvající cestu smí provést pouze dopravce, jemuž bylo vydáno povolení dle čl. 11 nařízení č. 1/2005, tedy vysoce kvalifikovaný profesionál. Je zcela legitimní po něm požadovat, aby před zahájením přepravy sám posoudil, zda je pravděpodobné, že se bude jednat o dlouhotrvající cestu, a v návaznosti na to podmínil zahájení přepravy předáním knihy jízd potvrzené oprávněným orgánem dle čl. 14 odst. 1 písm. c) nařízení. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že dopravce nesmí zahájit dlouhotrvající cestu bez toho, že by mu byla organizátorem předána řádně vyplněná kniha jízd.

27. Žalobce se dovolával čl. 11 odst. 2 Úmluvy CMR, podle něhož dopravce není povinen zkoumat, jsou-li doklady a informace správné a dostačující. Odesílatel odpovídá dopravci za všechny škody vzniklé proto, že nejsou doklady nebo nebyly dány nutné informace, anebo doklady a informace jsou neúplné nebo nesprávné, pokud ovšem nejde o nedostatek zaviněný dopravcem.
28. Právní úprava obsažená v Úmluvě CMR, jakožto prameni práva z oblasti mezinárodního práva soukromého, normuje výlučně právní vztahy mezi osobami soukromého práva založené přepravní smlouvou, jejímž předmětem je mezinárodní silniční přeprava, a tedy i odpovědnostní právní vztahy, které mezi osobami soukromého práva v této souvislosti vzniknou z důvodu, že některá z nich neplní ujednané povinnosti, resp. povinnosti stanovené přímo Úmluvou CMR. Smyslem citované právní normy tedy je stanovit, že dopravce není povinen prověřovat doklady, které mu předal zasílatel, tedy nenese odpovědnost za následky způsobené tím, že určité doklady chybí nebo jsou vadné, a naopak má právo na náhradu škody, která mu tím vznikla. V daném případě jde však o

posouzení odpovědnosti dopravce z hlediska norem veřejného práva, tedy v souvislosti s dodržáním právních povinností plynoucích z nařízení č. 1/2005. Na to nemůže mít žádný vliv právní norma upravující vnitřní vztah mezi zasílatelem a dopravcem (viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2008, čj. 8 Afs 160/2006 – 61).

29. Z výše uvedeného plyne, že žalobce se nemůže na svoji obranu dovolávat toho, že organizátor nesplnil svoji povinnost dle odst. 3 písm. e) přílohy II nařízení č. 1/2005, a to patrně v kumulaci s nesplněním povinnosti dle odst. 1 a odst. 3 písm. b) téže přílohy nařízení (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 As 112/2010 – 52, podle nějž nesplnění povinnosti smluvním partnerem nemá vliv na odpovědnost za správní delikt). Jestliže žalobce za těchto podmínek přesto provedl přepravu, která má charakter dlouhotrvající cesty, lze pouze jemu přičíst ten následek, že nebyl fakticky schopen splnit povinnosti dle odst. 6 a 8 přílohy II nařízení č. 1/2005. Nelze přitom přisvědčit žalobci, že nebyl dopravcem uvedeným v oddílu 3 knihy jízd, tedy nevztahuje se na něj povinnost dle odst. 8 přílohy II nařízení č. 1/2005. Žalobci by bylo možné dát za pravdu pouze při přísně formalistickém výkladu tohoto ustanovení, tedy že v důsledku neexistence knihy jízd nemůže existovat ani žádný dopravce uvedený v oddílu 3 neexistující knihy. Do oddílu 3 knihy jízd uvede chovatel v místě určení název a číslo povolení dopravce, jenž zvířata dopravil do místa určení. Žalobce se nepochybně v případě kontrolované přepravy nacházel v právním postavení dopravce, jenž dovezl skot do závodu v M.. Nacházel se tedy materiálně v postavení dopravce, jenž by měl být při řádném běhu věcí uveden v oddílu 3 knihy jízd. Podstatou protiprávního jednání žalobce je samotné provedení přepravy bez knihy jízd a porušení povinností dle odst. 6 a 8 přílohy II nařízení č. 1/2005 jsou pak již jen následky z toho plynoucí. Správní orgány takto argumentovaly, jejich úvahy má soud za správné.
30. Žalobce předestřel i další argumentaci směřující ke zproštění odpovědnosti. Podle § 28 odst. 1 a 5 ZOZPT se mohl žalobce zprostit odpovědnosti za jiný správní delikt pouze tehdy, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobce ovšem neprokázal, že by jakožto odborně kvalifikovaný profesionál v oboru přepravy zvířat učinil jakékoliv opatření směřující k tomu, aby neprovedl dlouhotrvající cestu bez knihy jízd. Jak soud již výše uvedl, z informací, které měl žalobce před zahájením přepravy k dispozici, vyplynulo, že se v dané věci jedná o dlouhotrvající cestu. Muselo mu proto být zřejmé, že zásilku zvířat musí doprovázet kniha jízd, kterou si měl vyžádat. Žalobce knihu jízd neměl, tedy ani nemohl znát plán cesty schválený oprávněným orgánem, resp. nemohl se legitimně domnívat, že plán cesty byl schválen. Žalobce nepodnikl žádné kroky, aby ověřil splnění podmínek pro provedení dlouhotrvající cesty, nevynaložil vůbec žádné úsilí, aby zabránil porušení právní povinnosti, natož aby vynaložil veškeré možné úsilí.
31. Žalobce se dovolává toho, že přeprava proběhla bez potíží, skot nebyl vystaven žádnému utrpení, nedošlo ke zranění, natož úmrtí. K tomu soud uvádí, že objektem správního deliktu spočívajícího v porušení povinností dle čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 a odst. 6 a 8 přílohy II tohoto nařízení je sledovatelnost, transparentnost a kontrolovatelnost uskutečněné přepravy zvířat. Tento chráněný zájem byl evidentně porušen, neboť v důsledku nesplnění výše uvedených povinností nelze zpětně zkontrolovat řádnost průběhu přepravy. Z hlediska odpovědnosti za správní delikt je tedy nevýznamné, že pokud jde o podmínky zajištění skotu během přepravy, proběhla přeprava bez závad. Tuto okolnost bylo možné zohlednit pouze při úvahách o výši pokuty (viz hledisko následků

deliktu). Vzhledem k zanedbatelné výši pokuty je zřejmé, že tato skutečnost byla vzata do úvahy a náležitě zhodnocena. V této souvislosti lze nicméně ještě dodat, že administrativní charakter protiprávního jednání vylučující možnost provedení zpětné kontroly průběhu přepravy je pouze jednou stránkou mince, závažnější je, že žalobce provedl přepravu, aniž mu bylo předložením řádně vyplněné knihy jízd prokázáno, že plán cesty byl předem schválen oprávněným orgánem dle čl. 14 nařízení č. 1/2005. Povinnost zpracovat knihu jízd, předložit ji ke schválení a v průběhu celé přepravy knihu vyplňovat sice zvyšuje administrativní náročnost dlouhotrvajících cest, ovšem sleduje legitimní cíl plynoucí z odst. 15 a 18 preambule nařízení č. 1/2005, podle nichž zejména dlouhotrvající cesty mají na životní podmínky zvířat pravděpodobně nepříznivější účinky než cesty na krátkou vzdálenost, a proto je třeba stanovit postupy, aby se zajistilo lepší vynucování dodržování norem, zejména zlepšením zpětné sledovatelnosti dopravních operací.

32. Žádný dopad na odpovědnost žalobce za správní delikt nemá jím tvrzená skutečnost, že po celou cestu měl řidič u sebe osvědčení tzv. TRACES obsahující údaje uvedené v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1/2005, neboť tento dokument postačuje pouze pro provedení přepravy, která nemá charakter dlouhotrvající cesty. Pokud je naopak prováděna dlouhotrvající cesta, musí být zásilka zvířat doprovázena schválenou knihou jízd, jak plyne z čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 a odst. 3 písm. e) přílohy II tohoto nařízení.
33. Žalobce ve snaze zprostit se své odpovědnosti za protiprávní jednání nadnesl otázku, zda není na místě klást vznik celé situace k tíži KVS, která byla požádána o vydání osvědčení tzv. TRACES. K tomu soud uvádí, že KVS nenese odpovědnost za to, že žalobce nesplnil své povinnosti plynoucí z čl. 5 odst. 4 nařízení ve spojení s přílohou II tohoto nařízení. Ze správního spisu plyne, že žádosti o vydání osvědčení tzv. TRACES byly zaslány dvěma různým krajským veterinárním správám z důvodu rozdílného místa nakládky, které má vliv na místní příslušnost. V žádostech byla deklarována doba dopravy nepřesahující 8 hodin. Krajské veterinární správy nemohly vědět, že obě dopravy budou spojeny a prováděny najednou, tato informace z žádostí nevyplývala. Nadto povinnost krajské veterinární správy plynoucí z čl. 14 nařízení č. 1/2005, která spočívá v přezkoumání údajů uvedených v knize jízd, se aktivuje až předložením knihy jízd organizátorem dle odst. 3 písm. b) přílohy II nařízení č. 1/2005. Krajské veterinární správy neučinily žádný úkon, jímž by schválily provedení přepravy, která má charakter dlouhotrvající cesty, bez knihy jízd, tedy nezaložily žalobci dobrou víru, že přepravu lze uskutečnit bez knihy jízd a bez splnění povinností dle odst. 6 a 8 přílohy II nařízení č. 1/2005.
34. Soud uzavírá, že žalobce je odpovědný za správní delikt dle § 27a odst. 1 písm. o) ZOZPT, kterého se dopustil porušením povinnosti stanovené čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005 a odst. 6 a 8 přílohy II tohoto nařízení. Žalobní bod není důvodný.
35. Posledním žalobním bodem žalobce namítl formální vadu výroku prvostupňového rozhodnutí, v jehož skutkové větě nebyla dostatečným způsobem vymezena role žalobce jako dopravce, z čehož vyplýval závěr, že ve výroku nebyly dostatečným způsobem konkretizovány povinnosti, které nesplnil.
36. Z dlouhodobě ustálené judikatury plyne, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu je třeba vymezit alespoň v tom rozsahu, aby zahrnoval místo, čas, způsob spáchání a popřípadě i další okolnosti, na jejichž základě by bylo možné projednávaný skutek odlišit od jiných skutků (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73). Funkcí požadavků kladených na výrokovou část rozhodnutí o správním deliktu je

především jednoznačně vymezit skutek tak, aby bylo zřejmé, v jakých okolnostech správní delikt spočívá a v jakém rozsahu rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté. V případech, kdy je naplněna tzv. blanketní skutková podstata správního deliktu, je třeba uvést ve výrokové části rozhodnutí všechna ustanovení, která pachatel jiného správního deliktu porušil. Opomenutí uvedení konkrétních zákonných ustanovení vymezujících porušenou povinnost lze překonat interpretací výrokové části rozhodnutí ve světle jeho odůvodnění, pokud na základě toho bude možné jednoznačně určit, jakou konkrétní normu pachatel jiného správního deliktu porušil (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 – 46).

37. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je zcela jednoznačně, bez možnosti záměny, vymezena přeprava i druh nákladu, v souvislosti s níž se žalobce dopustil správního deliktu. Žalobce, označený uvedením jména, příjmení, identifikačního čísla osoby a sídla, zde však v souladu s tvrzením uvedeným v žalobní námitce jako dopravce, resp. přepravce, specifikován není. Ve výroku je nicméně konstatováno, že se jiného správního deliktu dopustil v důsledku neplnění „povinnosti při plánování přepravy zvířat, kdy nedodržel ustanovení o knize jízd dle přílohy II. (pozn. bez uvedení konkrétních odstavců) Rady (ES) č. 1/2005 ze dne 22. prosince 2004 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činností a o změně směrnic 64/432/EHS a 93/119/ES a nařízení (ES) č. 1255/97 (dále jen „nařízení“), tedy porušil ustanovení článku 5 odst. 4 nařízení“. V úvodu skutkové věty výroku je uvedeno, že se žalobce jednání dopustil „při dlouhotrvající cestě - silniční přepravě zvířat“. V odůvodnění následně správní orgán I. stupně jednoznačně uvádí, že žalobce byl přepravcem, správního deliktu se dopustil porušením povinnosti přepravce. V odůvodnění jsou dále prostřednictvím citace částí odborného posouzení KVS vymezeny konkrétní porušené povinnosti, a to odkazem na odst. 6 a 8 přílohy II nařízení č. 1/2005. Rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je výslovně uvedeno, že žalobce se správního deliktu dopustil jako přepravce. Soud tedy uzavírá, že z rozhodnutí obou správních orgánů plyne, že žalobce se dopustil správního deliktu jako přepravce. To považuje soud za dostatečné, neboť vymezení postavení žalobce není významné pro identifikaci konkrétního jednání žalobce, pro které je mu ukládána sankce, tedy pro stanovení rozsahu překážky věci rozhodnuté. Není proto důvodu trvat na tom, aby postavení žalobce bylo obsaženo ve výroku rozhodnutí.
38. Pokud jde o vymezení porušené povinnosti, správní orgán I. stupně ve výroku odkázal na čl. 5 odst. 4 nařízení č. 1/2005, přičemž uvedl, že jde o porušení povinnosti při plánování přepravy zvířat spočívající v nedodržení ustanovení o knize jízd dle přílohy II nařízení č. 1/2005. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak plyne, že správní orgán I. stupně dovodil z nařízení č. 1/2005 existenci povinnosti přepravce vyžádat si od organizátora knihu jízd. Jelikož tato povinnost není explicitně upravena v žádném ustanovení tohoto nařízení, logicky se musel správní orgán I. stupně omezit ve výroku na odkaz na čl. 5 odst. 4 nařízení, jenž obecně ukládá přepravci povinnost dodržovat povinnosti vázící se ke knize jízd. V odůvodnění rozhodnutí je pak porušená povinnost specifikována odkazem na odst. 6 a 8 přílohy II nařízení č. 1/2005. Takový postup lze akceptovat (viz usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 4 As 165/2016 – 46). Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a ani nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu na základě § 78 odst. 7 s. ř. s.

40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2019

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu